

ทุ่งแห่งศรัทธา

> **ทุ่งแห่งศรัทธา**นาม “รังสิต” เป็นชื่อเรียกพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ด้านฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยาแต่เดิมเป็นป่าและทุ่งกว้างมีต้นอ้อปกคลุม เป็นที่อาศัยของ โขลงช้าง และเสือ ชาวบ้านเรียกกันว่า “ทุ่งหลวง” ซึ่งแปลว่า “ทุ่งใหญ่”

RANGSIT UNIVERSITY

➢ ในปี พ.ศ. ๒๔๓๓ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ประเทศไทยต้องการขยายพื้นที่ปลูกข้าว จึงโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้บริษัทขุดคลองและคูนาสยาม ขุดคลองชลประทานเพื่อจัดสรรพื้นที่เพาะปลูก และพระราชทานนามคลองนี้ว่า “คลองรังสิตประยูรศักดิ์” ตามพระนามพระราชโอรส พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้ารังสิตประยูรศักดิ์ แต่ชาวบ้านนิยมเรียกชื่อคลองนี้เพียงสั้น ๆ ว่า “คลองรังสิต” โดยที่เป็นคลองสายใหญ่ที่สุดที่ตัดผ่านบริเวณนี้ ชาวบ้านจึงเปลี่ยนมาเรียกพื้นที่นี้ว่า “ทุ่งรังสิต” ตามชื่อคลอง

➢ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๔๔ เมื่อราษฎรอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานทำมาหากินเพิ่มมากขึ้น พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้อพยพฐานะเป็นเมือง และพระราชทานนามว่า “ธัญญบุรี” หรือ “เมืองข้าว”

คู่กัน “ธัญญบุรี” ซึ่งแปลว่า “เมืองปลา” และอีก ๖ ปีต่อมา ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดประกวดพันธุ์ข้าวขึ้นเป็นครั้งแรกและจัดตั้งสถานีทดลองพันธุ์ข้าวที่ธัญญบุรีเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๓ ซึ่งในปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเป็น “ศูนย์วิจัยข้าวปทุมธานี”

➢ ด้วยความอุดมสมบูรณ์ของผืนดินและแหล่งน้ำ ข้าวจากทุ่งรังสิตเป็นข้าวพันธุ์ดี มีชื่อเสียง เคยประกวดได้รับรางวัลที่ ๑ ในการประกวดพันธุ์ข้าวงานเกษตรและพาณิชย์ที่จัดขึ้นที่กรุงเทพมหานคร เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๔ และ พ.ศ. ๒๔๕๕ และต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๗๖ จากการประกวดพันธุ์ข้าวระดับนานาชาติที่เมืองเรยีนา ประเทศแคนาดา พันธุ์ข้าวจากรังสิตได้รับรางวัลชนะเลิศทั้งที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ รวมทั้งรางวัลอื่น ๆ อีก ๑๐ รางวัล จากรางวัลทั้งหมด ๒๐ รางวัล

> ระหว่างปี พ.ศ.๒๔๕๘ และ พ.ศ.๒๔๕๙ เมืองรัตนบุรีได้เลื่อนฐานะเป็นจังหวัด รัตนบุรีและอำเภอเมืองเปลี่ยนชื่อเป็น อำเภอรังสิต จากการปฏิรูปการปกครอง ในปีพ.ศ.๒๔๗๕ จังหวัดรัตนบุรีถูกยุบ เป็นอำเภอและโอนไปขึ้นกับจังหวัด ปทุมธานีในขณะที่อำเภอรังสิตยุบเป็น ตำบลรังสิต แต่ชาวบ้านเอง ยังคงเรียก พื้นที่ในย่านนี้ว่า “ทุ่งรังสิต” สืบต่อมา จนถึงปัจจุบัน

> เมื่อคณะผู้ก่อตั้งวิทยาลัยรังสิตได้ เลือกพื้นที่ตำบลคูคต อำเภอเมืองจังหวัด ปทุมธานี ซึ่งอยู่ในบริเวณทุ่งรังสิตเป็น สถานที่ก่อตั้ง จึงได้นำมงคลนาม “รังสิต” อันเนื่องมาจากพระนาม พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้ารังสิตประยูรศักดิ์ พระราชโอรสในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มาตั้งเป็นชื่อ ของ “วิทยาลัยรังสิต” เมื่อแรกก่อตั้งและ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๓ ทบวง มหาวิทยาลัยได้ยกฐานะ วิทยาลัย รังสิตให้เป็นมหาวิทยาลัย มีนามว่า “มหาวิทยาลัยรังสิต”

> อดีตของทุ่งรังสิต คือ ฝึนนา ลุ่ม ฟ้า อุ่มฝน และผู้คนที่ทำนาเป็นอาชีพ เป็น ตำนานที่กล่าวขานถึงผู้บุกเบิก พลิกฟื้น ฝืนดินให้เป็นแหล่งพืชพันธุ์ธัญญาหาร

นับจากก่อนเก่าที่รังสิตเป็นเพียง ตำบล ต่อมาเพียง ๒ ทศวรรษ ร่องรอย แหล่งอดีตที่เหลืออยู่ คือ นาร้าง ซึ่งมีใช้ “ทุ่งนา” แหล่งผลิตทางเกษตรกรรมอีก ต่อไป หากคือ “ที่ดิน” ในความหมาย ของการค้าและการพาณิชย์

> คณะผู้ริเริ่มโครงการวิทยาลัยรังสิตได้ เดินทางเข้ามาที่นี่ตามถนนดินที่แยกจาก ถนนพหลโยธิน ระยะทางกว่า ๓ กิโลเมตร

> อาณาบริเวณอันกว้างใหญ่กำลังอยู่ในระหว่างการแปรสภาพ จากนาร้างเป็น ชุมชนที่พักอาศัย

> รอยตีนตะขาบของรถตักดิน กองเสา เข็มที่รอการตอกฝังเป็นฐานรากของ อาคารกองอยู่เป็นพะเนิน ปั้นจั่นที่กำลัง ทำงาน คือบรรยากาศอันเร่าร้อนและ กลิ่นอายของการเปลี่ยนแปลงที่คืบหน้า อยู่ กลางห้องทุ่งธัญญาในวันวาน

๐๐ เราจะลงหลักปักฐานพลิกฟื้นผืนนาให้เป็น
แหล่งเพาะพันธุ์แห่งภูมิปัญญาเป็นที่
สรรค์สร้างเยาวชนคนรุ่นใหม่ให้เป็นบัณฑิต
ที่เพียบพร้อมด้วยวิชาการและเพียบพร้อม
ด้วยจริยธรรม ๑๑

นี่คือ ปณิธาน เป็นคำประกาศเจตนารมณ์ของ
คุณพ่อประสิทธิ์ อุไรรัตน์
ผู้ริเริ่มโครงการและนายกสภาวิทยาลัยรังสิตในขณะนั้น

> เมื่อมองย้อนหลังไปยังอดีตอันเรืองรอง
ของท้องทุ่งรังสิต ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์
อธิการบดีกิตติมศักดิ์ผู้ก่อตั้งในปัจจุบัน
ซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้ริเริ่มก่อตั้ง ตระหนัก
ถึงความขาดแคลนทรัพยากรบุคคลที่มี
ความสามารถหลายสาขา โดยมหาวิทยาลัย
ของรัฐยังตอบสนองความต้องการได้
ไม่เพียงพอ มีความมั่นใจในโครงการ โดย
ตระหนักที่ว่า

“ ท้องทุ่งรังสิตแห่งนี้ ครั้งหนึ่งเคยผ่าน
การสรรค์สร้างตามแนวพระราชดำริ
ของพระปิยมหาราช ให้เป็นอู่ข้าวอู่น้ำ
ที่สำคัญ ที่เลี้ยงดูผู้คนได้นับแสนนับล้าน
ที่นี่เคยเป็นบ่อเกิดแห่งความหวัง ความฝัน
และจินตนาการ”

> วิทยาลัยรังสิตถือกำเนิดและเติบโตที่นี่
โดยพลิกฟื้นผืนแผ่นดินจากสภาพที่เป็น
ทุ่งร้างว่างเปล่าแทบจะไม่หลงเหลือร่องรอย
แห่งอดีตอันรุ่งเรืองใด ๆ

> บัดนี้ เราทำสิ่งมาบุกเบิกแสวงหา
หนทางใหม่ ให้ที่นี่เป็นความหวังทางการ
ศึกษาของเยาวชน เป็นเนื้อนาที่บ่มเพาะ
ภูมิปัญญา สรรค์สร้างกำลังคนในสาขาที่
ยังขาดแคลนเพื่อพัฒนาประเทศชาติ
โดยเชื่อมั่นว่า ด้วยปณิธานและการทุ่มเท
กายใจของพวกเราทุกคน สิ่งที่เรามุ่งหวัง
ไว้จะต้องเป็นจริง

> ปี พ.ศ.๒๕๒๗ บนผืนดินที่มีเนื้อที่
ประมาณ ๑๖๑ ไร่ ไร่ ปลูกเสี้ยนผืนผ้า
เชื่อมติดกับสามเหลี่ยมหน้าจั่ว อันเป็น
อาณาบริเวณที่กลุ่มเริ่มมีการวางแผนพัฒนา
สภาพภูมิทัศน์ในพื้นที่ต่ำมีการขุดเป็น
บึงน้ำและคูคลอง ตามด้วยการกวาด
พืชพันธุ์ แมกไม้ บัวบานหลากหลาย ซึ่งต่อมา
กาลเวลาช่วยทำนุบำรุงให้เกิดเป็นความงาม
ที่เขียวชอุ่มพุ่มไสว ร่มรื่นและสงบเย็น
ประดับอยู่ ทิวอาณาบริเวณทุกระยะ
สัมผัสของสายตา พืชพันธุ์แห่งภูมิปัญญา
พร้อมที่จะลงรากฝังลึกในผืนดินอันอุดม
สมบูรณ์ที่พลิกฟื้นขึ้นมาแล้ว

> ณ จุดหนึ่ง บนอาคารอำนวยการชั้น ๖ โรงพยาบาลพญาไท ๑ อันเป็นสำนักงานชั่วคราว กลุ่มนักการศึกษา นักวิชาการ และบุคคลในวงการต่าง ๆ มาร่วมกันทุ่มเทแรงกายแรงใจและภูมิปัญญา จัดทำหลักสูตรการศึกษา และรายละเอียดทุกด้านที่จะเอื้ออำนวยให้การจัดการเรียนการสอน ให้เป็นไปอย่างมีคุณภาพ และได้มาตรฐาน ทั้งวันทั้งคืนพวกเขาหนักกำลังกันทำงานอย่างขะมักเขม้น

> และ ณ อีกจุดหนึ่ง เสียงเครื่องจักรกลเริ่มทำงานอย่างต่อเนื่อง ปฏิบัติการภาคสนามที่ทุ่งรังสิตเริ่มขึ้นและดำเนินไปอย่างไม่หยุดยั้ง เพื่อสานฝันให้เป็นจริง

> วันเสาร์ที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๒๗ นายกสภาวิทยาลัย อธิการ พร้อมด้วยคณะผู้ก่อตั้งร่วมประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์อาคารหลังแรกของโครงการชื่อ “อาคารประสิทธิ์รัตน์” ซึ่งแรกเริ่มใช้เป็นอาคารอเนกประสงค์ เป็นทั้งห้องเรียน ห้องสมุด ห้องทำงาน และสำนักงานของคณะบริหารธุรกิจ คณะพยาบาลศาสตร์ โครงการจัดตั้งคณะศิลปศาสตร์รวมทั้งเป็นสำนักงานของหน่วยบริการทุกสายงาน

> ในช่วงเวลาต่อเนื่องกันกับการก่อสร้างอาคารหลังแรก ก็เริ่มก่อสร้างอาคารประสิทธิ์พัฒนา ซึ่งเป็นอาคารหอพักสูง ๑๒ ชั้น ๒ หลัง และโรงอาหารรูปดอกเห็ด เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาจากที่ต่าง ๆ ได้มีโอกาสใช้ชีวิตการศึกษาร่วมกันและดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ตามความถนัดและความสนใจ

> การก่อสร้างดำเนินต่อมาโดยไม่หยุดยั้งควบคู่ไปกับการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและอาณาบริเวณ ประดับประดาด้วยไม้ยืนต้น ไม้ดอกไม้ประดับ การปรับแต่งสนามหญ้า ตลอดจนสร้างสนามกีฬา กลางแจ้ง เช่น สนามฟุตบอล สนามเทนนิส และสนามบาสเกตบอล ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปภายใต้เป้าหมายหลักของการสรรค์สร้าง “โครงการมหาวิทยาลัยสมบูรณิ์แบบ ”

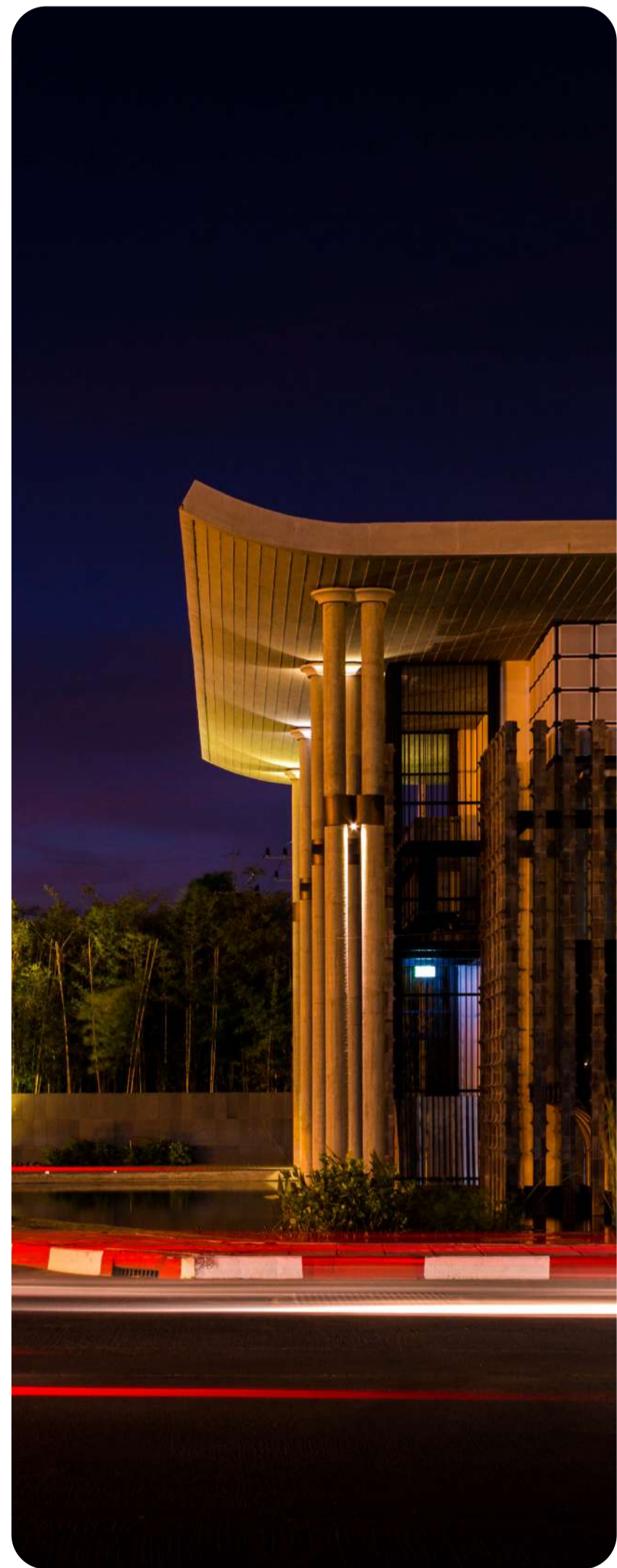
RANGSIT
UNIVERSITY

> แต่เป้าหมายเบื้องต้น คือการเปิดการเรียนการสอนให้ได้ภายในปีพ.ศ.๒๕๒๙ ดังนั้น เมื่อถึงต้นปีดังกล่าว หุ่นที่เคยสร้างและวังเวงก็กลับกลายเป็นสภาพไปโดยสิ้นเชิงจากถนนพหลโยธิน มองตรงไปทางทิศตะวันตกจะมองเห็นธงไตรรงค์ และธงสีฟ้าบานเย็น สัญลักษณ์แห่งวิทยาลัยรังสิตโอบล้อมอยู่เหนือพื้นที่ที่เคยเป็นทุ่งกว้างและนาร้างมาก่อน พืชพันธุ์แห่งการศึกษาเริ่มลงรากฝังลึกลงในผืนดินแห่งนี้ กิจกรรมบ่มเพาะภูมิปัญญาเริ่มก่อตัวและแผ่กิ่งก้านสาขา

> ผู้รู้ นักวิชาการ นักวิชาชีพ ผู้ชำนาญการ นักวางแผนการศึกษา นักคิดจากหลายสำนักและหลากหลายสาขามารวมพลังกัน ที่นี่ทุกคนมีส่วนสำคัญในการบุกเบิกสร้างสรรค์หลักสูตร การจัดการเรียนการสอนและ กิจกรรมส่งเสริมสนับสนุน ไม่เพียงแต่เพื่อบรรลุมাত্রฐานตามกฎหมายและวิธีการปฏิบัติที่กำหนดไว้หากยังอาศัยความพากเพียรพยายามและความกล้าที่จะริเริ่มแนวคิดและทรรศนะใหม่ ๆ สร้างนวัตกรรมการศึกษาเพื่อคนรุ่นใหม่มุ่งก่อเป็นรูปเป็นร่างและพัฒนาต่อยอดโดยไม่หยุดยั้งตามแนวคิดและปณิธานการทำงานของท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ คือ

> “ถ้าจะใคร่คิดว่าดีมีประโยชน์ต่อส่วนรวมแล้ว จะยาก จะเสี่ยงแค่ไหนก็กัดฟันก้าวไป ทำไปปรับปรุงไปไม่ต้องรอให้พร้อมแล้วจึงเริ่ม เพราะจุดที่เรียกว่าพร้อม ถ้ารี ๆ รอ ๆ ก็จะไปไม่ถึง ถ้าก้าวไปแล้วเกิดมีปัญหายุบสรรคก็ลงมือแก้ไปทีละเปลาะ เป็นประสบการณ์ทำงานสะสมที่หาที่ไหนไม่ได้”

> การใดที่เริ่มต้นด้วยเจตนาอันดี ด้วยการปฏิบัติชอบ ย่อมก่อให้เกิดผลดีเป็นที่น่าภาคภูมิใจ

> เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ โครงการมหาวิทยาลัยสมบูรณแบบ ภายใต้ชื่อสถาบันการศึกษา “วิทยาลัยรังสิต” จึงได้รับอนุมัติจัดตั้งจากทบวงมหาวิทยาลัย และเปิดดำเนินการสอนในปีการศึกษา ๒๕๖๙ จำนวน ๒ คณะ ๕ สาขาวิชาคือ คณะพยาบาลศาสตร์และคณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาระบบสารสนเทศคอมพิวเตอร์

“ความภูมิใจของคณะผู้ก่อตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมเอง อยู่ที่การเห็นเยาวชนของชาติได้มีที่เรียนระดับอุดมศึกษาที่มีคุณภาพ ไม่ต้องเสียอกเสียใจซ้ำซากกับการสอบไม่ติด มหาวิทยาลัยของรัฐไม่มีที่ให้แทรกเข้าไปเรียน ได้ร่วมระดมสรรพกำลังจากครูอาจารย์ภาครัฐให้มีการใช้ประโยชน์สูงสุดและช่วยให้ครูอาจารย์เป็นจำนวนมากที่มี การผลิตเกินความต้องการได้ใช้ศักยภาพของตนในการจัดการเรียนการสอน ได้พัฒนาตนเองทางวิชาการและมีวิชาชีพที่มั่นคง เป็นหลักเป็นฐานสำหรับครอบครัว”

ท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ กล่าว

๐๐ ในที่สุด ความฝันและความมุ่งมั่นที่
จะผลิตต้นกล้าวิชาการน้อยใหญ่ก็
สามารถเปลี่ยนฝันกลายเป็นรูปธรรม
อันน่าภูมิใจ นับแต่นั้นเป็นต้นมา ๑๑

ผู้ก่อตั้ง มหาวิทยาลัยรังสิต

> ต่อจากนี้ไป ไม่ว่าจะอยู่หรือไม่ รับรู้หรือไม่ในยามที่มหาวิทยาลัยพัฒนาขึ้นเต็มรูปแบบ ทั้งอาคารสถานที่ โครงสร้างพื้นฐาน หลักสูตรวิชาต่าง ๆ แต่อิฐ หิน ดิน ทราย แมกไม้ สายธาร ก็ก่อปรก่อกขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยรังสิต จะเป็นประจักษ์พยานแทนผมถึงวิวัฒนาการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคต เมื่อเราทุกคนคืนกลับไปเป็นส่วนหนึ่งของดิน น้ำ ลม ไฟ เราก็จะได้สัมผัสถึงทุกอนุของความป็นรังสิตสืบต่อไปชั่วนิรันดร์

> ผมจะมีความสุขอย่างยิ่ง ถ้าทุกคนทั้งนักศึกษา คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ และทุกชีวิตที่เคยเป็น กำลังเป็น และจะก้าวเข้าเป็นส่วนหนึ่งของรังสิตในอนาคต จะรัก ห่วงแค้น และภูมิใจในมหาวิทยาลัยรังสิตอย่างที่ผมรู้สึก และขอถือโอกาสนี้ อวยพรให้ทุกคนประสบความสำเร็จ สมหวัง ทั้งในหน้าที่การงานและการส่วนตัว เป็นพลังร่วมสร้างสรรค์มหาวิทยาลัยรังสิต ให้เจริญก้าวหน้าสืบต่อไปในอนาคต

ประสิทธิ์ อุไรรัตน์